

rátom a premontreieknél, akinek megmutattam ezeket a rajzokat.
Ő meg — soha nem felejttem el — megveregette a vállamat:

— Krisztus urunknak — vigyorogta — mint minden halandónak,
középen volt a szíve!

Szóval, hogy nem baloldalon.

— És hát — folytatta feleségem — azt sem tagadhatod, hogy a ki-
semmizettek, az útpadkára szorultak krónikása vagy!

Eszembe jut nagyapám, a professzor. A szocializmus, amiről
minden reggel beszélt, útközben, iskolába menet.

— Arról nem is beszélve, hogy akárcsak Vilma, te is a tanításban
találtad meg magad. Szerzetes lettél. Vagy mi más lett volna ez a
negyven év a trópuson?!

Ami engem illet, én inkább önzőnek tartom magam. Óvatos du-
hajnak. Az a néhány kamaszos lázadás nem sokat számít.

— Szerzetes vagy te is! — sóhajtotta Conchi. — A te rendházad
az irodalom. Erre tetted fel az életedet. Még én is csak ehhez kellek.
Csak erre vagyok jó neked.

Mindig ide lyukadunk ki. Ilyenkor meg szoktam simogatni a tró-
pusi asszonyt, aki ide, a hideg Északra is követett.

Hát csak így. Hogy Vilma bolond volt. És bolond volt szegény
apám is. A bolondok királya. Lehet, hogy egyszer még rólam is ezt
fogják mondani.

Nézzük egymást Duna-parti trópusiak. Íme, mi minden meg-
fordult a fejünkben egy fiatal nő négyemeletes arcképe alatt.

JUHÁSZ ANIKÓ

Mandulafán a hó

Ki kit ismer valóban?

*Talán csak az Isten
minket és a létezés
legvaskosabb és
legapróbb csuprait...*

*Erdőben fákat hajlít sorsuk felé,
járókelőnek megadja a választás
örömét és imbolygó kínjait,
hintán a gyermeket a Nap ismeretére
tanítja, katicabogárból
ő nem analizálja ki a pirosat,
napernyő tövéből a földet
le nem rázza, hegyekben fenyőfát
el nem veszejt, mandulafán a*

*havat ékesnek találja, boróka
váratlan nevetésén derűsen mereng,
bűnös ajtajához a megbánás
kulcsát ő nem felejt,
és ha kell, egy-egy pillanatra
a városban is hóban fürdeti
karácsony lélekmosdató,
gyermekfény szülte örömét.*

Konfetti

*Amikor a hónap megnő tisztasága,
akkor az Isten bő fényt hint reája,
szilveszter éjjelén konfetti a
dal is, hol az égbe repül,
hol fázón jajgat is,*

*utcasarkon, járdán
pocsolyákba bújik,
hintát lenget égig,
és közben alszik is,
vízbe csúsztat Holdat,
kopogtat a fákon,
hadd érkezzen holnap
a friss levél-álmom,*

*kalapot megforgat,
és cipőt is bélel,
a múlt időt mégsem
szaggatja ő széjjel,
jelenbe forgatja,
sok-sok porcikáját,
koldusból kivonja
a semmi gitárját,*

*megbánást költöztet
bűnös börtönébe,
lelket is utaztat
fel az öröklétbe,
ablakot függönyöz,
éveit rárakja,
háború porára
békét is maratna.*

